

Vals poetic

Cristi

încep să cadă particule de crepuscul
pe arcadele nopții,
când ochii mei prelucrează eternuri
să te reped din nou pe foi.
cuvintele mi se îmbată inconștient
cu orice urmă de cuget
în care dorințele se scutură una pe alta
de umbra tăcerii tale
și se expun la primele săruturi
ale reveriei.

buzele îmi sunt dezinhibate
când joacă mima cu numele tău
pe umerii dimineții.
gustul himerei tale,
înfășurat în culori de dragoste absolută,
îmi pare tot mai proscris
de suspinele eclate ale mării.

respir pe fiecare treaptă de așteptare
din briza vocii tale,
să te pot compune
ca pe un miracol scenic
sub cortina inimii mele.
sufletul mi-e păstrat ca recuzită
de o iubire care își caută cu lanterna
încălțările sub granule de nisip înrourat
de lacrimile timpului.

e atât de liniște
că-mi pot auzi eterul din suflet
trosnind de teamă.
am adunat câte o rază de lună
pentru orice tăcere de-a ta.
fiecare te iubește,
fiecare își lasă lumina neterminată
între degete mele
și îmi dezmoștește
prin înțepături acute
prefața dorului de tine.

mi-am întemnițat tot cosmosul
în conturul ochilor tăi

și-acum alerg cu palmele întinse
spre orice scâncet de viziune
în care trupul tău și-a lăsat cadența,
să te pot cuprinde
în intrinsecul trăirii mele
ca pe un anotimp preparat din fericire
din care se degustă răspicat
mugurii nemuririi.